U Z A K

Yönetmen: Nuri Bilge Ceylan
Senaryo: Nuri Bilge Ceylan
Görüntü Yönetmeni: Nuri Bilge Ceylan
Kurgu: Nuri Bilge Ceylan, Nuri Bilge Ceylan
Müzik: [illegible]

Oyuncular: [illegible], M. Emin Toprak, [illegible], Nazan Kırılmış, Ebru [illegible], Fırat Yücel
Yapımcı: Nuri Bilge Ceylan
Yönetmen Yardımcısı: Fırat Yücel

35 mm, renkli, Dolby Digital, 1.85:1
Ülke: Türkiye
Yapım Yılı: 2002
Süre: 110 dk
Dil: Türkçe
Dağıtımcı: Özen Film
Kopya Sayısı: 1

Ödüller:
• 38. Antalya Portakal Film Festivali: En İyi Film, En İyi Yönetmen ve En İyi Senaryo, En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu (Mehmet Emin Toprak),
• 2002 Ankara Film Festivali: En İyi Film, En İyi Yönetmen, En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu (Zühal Gökçe Erkusun), En İyi Kurgu (Nuri Bilge Ceylan, Emin Toprak ve Nuri Bilge Ceylan), En İyi Görüntü Yönetmeni, Seçiciler Kurulu Özel Ödülü (Mehmet Emin Toprak ve Muzaffer Özdemir)

Gerçekleşmeyenler Üzerine...

Söylenemeyenler, insanın zihnini sürekli meşgul eden, üzerine bir saniye içerisinde binlerce düşünce türettiğiniz, kafanızın içinde değişik gerçekleşme ihtimalleri üzerine senaryolar yazdığınız, bir saniye içerisinde bir romanın sayfalarını dolduracak kadar çok düşünce cümlesi kurduğunuz fakat bir türlü ağzınızdan dışarı çıkmak bilmeyen, dilinizin ucuna kadar gelen fakat tam da orada müteredd it durup bekleyen, bir türlü doğru kelimeleri bulamadığınız için sonsuza dek orada kalmaya niyetli olan... Konuşmak Borroughs'un dediği gibi yalan söylemektir belki de, ağzınızdan hiçbir zaman asıl düşün cümlenizin birebir yansıması çıkmaz, hep bir şeyler eksiktir, eksik kalır. *Uzak*'ı bu eksiklik hissi üzerine bir film olarak gördüm ben. Bir şeylerin hep eksik kaldığını düşünmek, aklımızdaki fotoğraf kurgusunu bir türlü oluşturamamak, parçaları bir türlü tamamlayamamak üzerine bir film. Bir insan düşünün ki, yaptığı her şeyin eksik kaldığını, aklında kurguladığı ile hiçbir zaman örtüşmediğini düşünsün. Bu insan o eksikliği her zaman içinde hissedecek ve yaşama olan bağlılığı giderek azalacaktır. Bir süre sonra bu insan için bir şeyin gerçekleşmesi ile gerçekleşmemesi arasında herhangi bir fark kalmayacaktır. Gerçekleşen her şey zaten yarım kalacak demektir. Ve tamamlanmayan bir şeyin gerçekleşmesi ile gerçekleşmemesi arasında bir fark yoktur. O şeyin gerçeklik değeri, aklınızda o saniye içinde düşündüğünüz şeylerden ibarettir, daha fazlası değil. Ve gerçekleşen şey, hiçbir zaman sizin aklınızdaki ile örtüşmeyecektir. Benjamin'in deyimiyle *"Bizde imrenme duygusu uyandıracak mutluluk, sadece solumuş olduğumuz havada vardır; bazı insanlarla konuşabilirdik, bazı kadınlar kendilerini bize verebilirdi, orada..."* Bazı fotoğraflar çekebilirdik (arabayı durdurabilirdik, tam da orada... tam da o gün batışında...), bazı kadınlara onları sevdiğimizi söyleyebilirdik (orada... tuvaletin yankılı akustiğinde), varlığından rahatsız olduğumuz

kişinin salondan çıkması için televizyonda kanaldan kanala hızla zap yapacağımıza ona kısaca *"lütfen çıkar mısın, yalnız başıma erotik film izlemek istiyorum"* diyebilirdik (orada... sigara içilmeyen salonda), annemizi arayabilir, ona şefkat gösterebilir, sıhhatini sorabilirdik (telefonu çevirmiştik de, bir an sonra niye vazgeçtik?) pakette tek başına kalmış sigarayı deniz kenarında bir banka oturup bi güzel içebilirdik (orada... deniz kenarında, bankta...). Fakat ya o fotoğrafın çekilmiş olması ile çekilmemiş olması bizim için herhangi bir fark ifade etmiyorsa? Ya o çekmek istediğimiz, o tek bir saniyelik anda aklımızda beliren fotoğrafın hiçbir zaman gerçekliğe erişmeyeceğini, aklımızdakine kıyasla hep eksik kalacağını düşünüyorsak? Ve bu allahın belası eksiklik duygusu, bizi hiç yalnız bırakmıyorsa? Mutluluk imgemiz hep düşündüklerimizde saklı kalıyorsa? Sonsuza dek dilimizin ucunda hapsolmuşsa?

Tüm bu düşündüklerimiz hakkında bir film çekebilirdik. Bu filmi belki birkaç kişi izler ve bizimle aynı şeyleri düşünürdü, düşündüğünün farkına varırdı. Fakat bu film Stalker'ın yanında her zaman için eksik kalmayacak mıdır? Bu filmi çekmişiz, çekmemişiz ne fark eder? Birkaç kişi izlemiş, izlememiş ne fark eder? Bir kişi izlemiş, aklına gelenlerden bir yazı yazmış, yazmamış ne fark eder?

Fakat bu film çekildi, bu yazı yazıldı ve evet, Mahmut deniz kenarına gitti, bir banka oturdu ve kendisinden tamamen farklı bir ruh hatindeki, dünyayı tamamen farklı algılayan, çekilmeyen o gün batımı fotoğrafının çekilmiş olması gerektiğini düşünen bir başka adamın paketinden arta kalan sigarayı içti. Az sonra kendisinden uzaklaşacak, çok uzaklara gidecek olan o adamın...
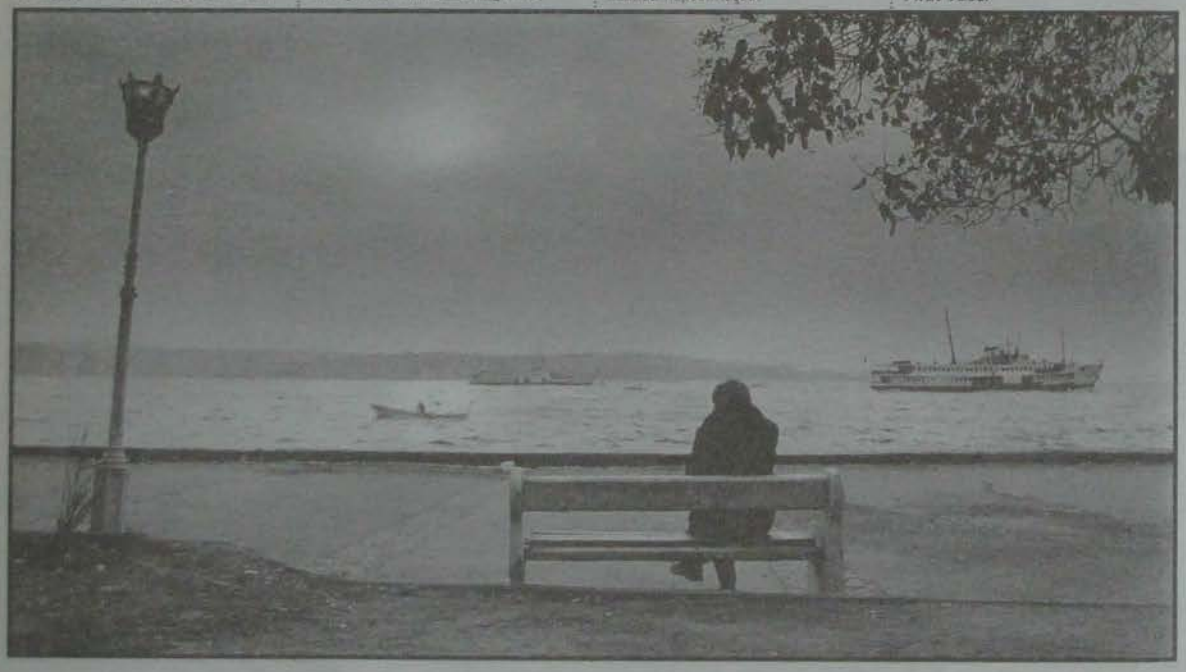
Fırat Yücel